

prop-passat pocs moments després de la sortida de «el pebrot» i consti que «el pebrot» no hi tenia res a veure perquè amb el poc temps que fa que surt encara és tendre.

Canvi de color

Hem de batallar contra els pintors espontanis.

No hi ha dret que prenguin els bancs de la nostra Rambla per una tela, i a més d'això que s'atreveixen a fer-hi gravats que no donen gens de de bon nom en pro de la moralitat figuerenca.

Creiem que l'Ajuntament estaria molt encertat, fent pintar els bancs de color verd o altre pel istil, on fos difícil guixar-hi.

Es reb a domicili

Un marit gelós, a la més petita aprensió sobre la fidelitat de la seva dona agafa un bastó i les hi mesura sense pietat.

Gràcies a una ràuxia tan pesada, casi no passa dia sense donar-li una palissa.

Un dia durant l'operació de treure pols, arribà una visita.

—L'amo no reb, està ocupat—diu el criat.

—M'esperaré.

—Miri que la cosa va una mica llarga.

—I la senyora tampoc no reb?—fa el visitant despatientat.

—Ahl aquesta si..... i en gran escala.

Bromistes?

Haviem anat a sentir la conferència sobre el pantà de Crespià.

Hom no sap perquè però quedarem parlant davant mateix del Monument a Monturiol.

Un va dir:

No entenc perquè han posat aquest verd davant del monument.

Un altre respon:

Es que en Monturiol últimament havia estat vegetarià.....

Jo:

Últimament, eh?..... per això va morir-se.....

Potser que afluixi

El que és jo—deia un jove farreny i de mal geni—si algun dia em caso i la sogra em molesta, del primer cop de puny la despamparro.

En sentir-lo parlar així, un senyor d'edat, que està fins al cap de munt de la seva costella li diu:

—Jove, vol fer-me un favor? Casis amb la meua filla.

L'esgarria cries

Un senyor de rostre amable (no es queixi) alt i brú del carrer de Prat de la Riba, té al Port de la de la Selva un canot admirable amb el qual dies enrera acompanyà a 8 clèrgues a una processó marítima. Al Port tothom anava escamat.

Heu vist aquell menja-capellans amb la barca plena de clèrgues? deia la gent tota extranyada.

El senyor del rostre brú però, no s'inmutà: No era jo qui anava amb aquells senyors, eren ells que venien amb mi.

Ahl ja ens extranyava.

modes

Conversa collida al vol

—Sí, és una roba preciosíssima, però, que vols que et digui, el vestit no m'agrada pas. Entre que ella tampoc no el sap portar...

—Bé, vaja preciosíssima, què vols que valgui aquest crespó, quinze pessetes? Ella em va dir que era de trenta però, sap? es molt de vila-alabau.

—No és pas lletja la roba, no. El que el desaparença és el fet. Aquestes tabelletes aquí a l'esquena, són d'un mal gust, fillal i la faldilla tant llarga... Ja s'hi porten de llargues ara però aquesta en fa un gra massa, no diguis.

—Oh! i sense això. Que no has vist on ve cosat. Li vé sota l'aixella. I aquesta arruga de l'espatlla. Veuràs la noia no te pas bon tipo, però es veu que se'l ha fet ella i no hi enten pas prou.

—El dia que el va estrenar me'l va venir a ensenyar. Jo li vaig dir que era molt bonic, que li estava molt bé, que m'agradava molt... Qué volies que li digués! Que li desalabés. I ara!

—Aquest mateix vestit amb mànegues, sense aquesta *petxera* tan farcida i dos botonets ben repartits al davant o un collet girat d'un color blau-cel, guanyaria molt...

—No, no. Jo hi posaria uns farvalanets a baix que deixessin com un voraviu d'un parell de dits i després un rest de botons daurats que anessin de